

Anadilinde Eğitim Bir Gerçekleşirse!

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Çarşamba, 04 Haziran 2014 06:40 -

Öğretmen Dünyası'nın Haziran 2014 tarihli 414. sayısının 34. sayfasında *"Anadilinde Eğitim Talebi Bir Gerçekleşirse!"*

başlıklı bir yazı var. Yıldırım Koç imzalı yazı, 20 Mayıs 1914 tarihli Aydınlık gazetesinden aktarılmış.

Öğretmen Dünyası'nın yerleşik ilkelerinden biri, tarihsel bir belge değilse, başka yerlerde yayımlanmış yazıları iktibas etmemek, bütün yazıların dergiye gönderilmiş özgün çalışmalar olması idi. Dergi yönetimi bu ilkeyi değiştirmiş, basından beğendiği bazı yazıları "Basında Eğitim" başlığı altında dergiye aktarma yolunu tutmuş görünüyor. Öğretmen Dünyası okurları içinde Aydınlık okuru olanlar, daha önce okudukları yazıyı burada görünce onu atlayacaklar demektir. Yazı iktibas etmenin sakıncası budur. Ancak dergi yönetimi, Aydınlık okumayanların bu yazıdan yoksun kalmaması gerektiğini düşünmüş olmalı. Bu aynı zamanda yazı kurulunun bu yazıyı beğendiğini, yazarın görüşlerini paylaştığını da gösteriyor. Çünkü bu yazı bir tartışma metni olarak sunulmuyor.

Önce okumamış olanlar için yazının ne dediğine bakalım: Anadilinde eğitim isteği kabul edilir ve uygulanırsa, İstanbul'da bir lisede olabilecekleri hayal eden yazar, sınıfa 6 tercümanla gelen bir Türk öğretmen dersi Türkçe anlatmaya başlıyor. Her paragraf sırası ile Lazca, Gürcüce, Zazaca, Kirmançi, Kirmançi'nin Muş yöresi ağzı ve Çerkezceye, bu sırada sınıfa giren Siirtli iki öğrenci için bir de Arapçaya çevriliyor! Tabii bu durum karışıklıklar yaratıyor. Çeviri işi sınıftaki bu dillerin öğrenci sayısına göre mi, dillerin ülkedeki konuşulma büyüklüğüne göre mi sıraya konacak? Kulaklıkla mı, çeviri kabinleriyle mi yapılacak? Ya sınavlar nasıl olacak? İşte bir sürü karışıklık! Sınıfta kavga çıkıyor. Anadili Türkçe olanlar çevirmenleri, soruları sızdırdığı için dövüyor, onlar da greve başlıyor. Eğitim-öğretim aksıyor, bazı örgütler Türkiye'yi anadilinde öğretimi aksattığı için Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne şikâyet ediyor! Yazara göre bu bir "Kâbus"tur! Kâbus bununla da bitmiyor: İşler böyle yürümediğinden İstanbul'da her dil için ayrı bir lise açılıyor, çocukların ana babaları başka bir ile taşınıncaya lise kapanıyor. Taşlı sopalı kavgalar... Sonunda çeşitli dilleri konuşanlar, kendi dillerinin konuşulduğu bölgelere yere taşınıyor. Fakat Çerkezlerin gidebileceği bir yer de yok! Yazar böylece anadilinde eğitim isteyenlerin ülkede bir iç savaş çıkartmak istediklerini savunuyor...

Öğretmen Dünyası'nın eski bir mensubu olarak bu yazının dergide yar almış olması, beni derinden yaraladı. Bu yazıyı akıl, vicdan, eğitim bilimi, insan hakları terazisiyle tartmak istiyorum.

Dil talebiyle dalga geçmek...

Anadilinde Eğitim Bir Gerçekleşirse!

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Çarşamba, 04 Haziran 2014 06:40 -

Asıl amacı Kürt dilinin yok farz edilmesi olduğu anlaşılan yazı, bunu kenardan dolaşarak, Â anadilinde eğitim isteğini karikatürleştirerek yapıyor. Yazarın anadilinde eğitimi bir kâbus olarak göstermek için Türkiye’de konuşulan bütün dilleri liseye eğitim dili olarak koymasının gerçeklikle bir uzaktan yakından bir ilgisi var mı? Sonra gerçeklikle ilişkisi olmayan bu karikatürle eğlenerek Türk okuyucuyu ikna etmeye çalışıyor. “*Böyle olmaz!*” dedirttiriyor. Ya nasıl olur? Bunun yanıtı yok. Yıldırım Koç, bir dilin insanın kültüründe ve psikolojisindeki yerine hiç değinmiyor. Doğu ve Güneydoğu’daki gerçeklikleri suskunlukla geçiştiriyor. İstanbul’da bir lisenin sınıfına her dilden (yapay olduğu zaten hemen anlaşılan) üçer beşer öğrenci yerleştiriyor ve burada anadilinde eğitim uyguluyor. Buradan da bir iç savaş ve bölünme yaratıyor. Sanki yıllardır yaşadığımız iç savaş, anadilinde eğitim uygulanmasından kaynaklanmış gibi...

Şimdiye kadar Kürtler dışında anadilinde eğitim isteğinde bulunan bir grup olmadı. Çerkezlerin, Çerkezcenin unutulmaması için bunun açılacak kurslarda öğretilmesini istediklerini biliyoruz. Karadeniz’de bir ilçemizde seçmeli ders olarak Laza’nın konulduğunu da basından öğrendik. Bundan ötürü Karadeniz’de bir ayrılık hareketinin başladığını da duymadık.

Öğretmen Dünyası politika mı değiştirdi?

Öğretmen Dünyası dergisi 1980 sonlarından başlayarak yakın zamana kadar anadilini öğrenme hakkı konusunda birçok yazı yayımladı. Bunu ulusal eğitimin kararlı bir organı olarak yaptı. Bakış açısı şuydu: Türkiye’de yaşayan bütün insanlar bir ulusun bireyleridir ve onların dilleri de ulusalcılığımızın bir parçasıdır. İnsanın anasından öğrendiği ve çevresinde konuşulan dil, onun manevi dünyasının çok önemli bir parçasıdır. İnsan dünyayı en iyi bu dille algılayabilir. Anadili ayrıca bir insanlık hakkıdır. Dergi bu konuda birçok sormaca yaptı, başyazılar yayımladı. Diyarbakır ve Batman’a gidip yerinde incelemeler yaptı. Anadili eğitimi veya öğretimin nasıl yapılabileceği konusunda da görüşler sundu. Vardığı sonuç, eğitim dilinin Türkçe olması ancak istek olan yerlerde Kürtçenin de okul eğitimi içinde öğretilmesiydi.

Dergi bu yazıyı sayfalarına alarak Kürtlerle ve Kürtçeyle zaten zayıf olan köprülerini tamamen havaya uçuruyor. Yalnız Kürtlerle değil, Türklerin içinde Yunus Emre’nin “*Sen sana ne sanırsan/Ayrığa da onu san/Dört kitabın manası/Budur eğer var ise*” sözlerini kılavuz edinenlerin dergiye olan güvenlerini de sarsıyor.

Öğretmenlik, ırkçılık kaldırmaz.

Anadilinde Eğitim Bir Gerçekleşirse!

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Çarşamba, 04 Haziran 2014 06:40 -

İrkçılığı kaldıramayacak bir meslek varsa, o da öğretmenliktir. Akıllı bilim ve eğitim ışığıyla donanmış bir öğretmen, dersine girdiği bütün öğrencilerin kültürel kimliklerine saygılı olmak zorundadır. Kendi dersinde kullandığı dilin kutsallığa varan önemi, bütün dilleri konuşanların kendi dilleri için de geçerlidir. Öğretmen, onların dil sorununun da çözümlenmesi için yol gösterici olmalıdır. Batı Trakya, Bulgaristan, Rusya Türklerinin, Irak'taki Türkmenlerin kendi dillerini konuşamaması, okuyup yazmasını öğrenememesi karşısında nasıl bir isyan duyacaksa bunu Türkiye'deki farklı diller için de düşünmek zorundadır. "Ana" ile "Anadili" arasındaki bağ şudur: Bir insan anasına ne kadar bağlı ise, onu ne kadar sever ve sayar ise anadiline de aynı duyguları besler. Dillere saygısızlık ve onları hiçe saymak şu anlama gelir: *"Ben anamı severim ama sen ananı sevmesen de olur! Benim anam okula gelebilir ama seninki okula adımını atamaz!"* Hiçbir öğretmen, bir zamanların Diyarbakır Cezaevi müdürü gibi düşünemez...

Yapılacak iş, İstanbul'da bir okul karikatürü çizerek bu hakkı reddetmek yerine, soruna mantıklı çözümler üretmektir. Aksi halde Kürtlere, *"Vergini ver, askerliğini yap ama benden hiçbir kültürel talepte bulunma. Beğenmezsen istediğin yere git"* denmiş olacaktır ki, asıl bu tutum bölünmeyi kışkırtmak ve iç savaşın yeniden başlamasını istemek anlamına gelir... Bu tutum Yıldırım Koç'a da, 35 yıldır onurlu bir eğitim mücadelesi veren Öğretmen Dünyası'na da yakışmaz